

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Institutio S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris. Libri Qvinque

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

XXX. Prædictiones Ignatij de quibusdam volentibus se illi adiungere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

pis furor, vitam denique illi eriperet; rogauit loco tam capitali abstineret. Ad quæ ille quem nihil timere Dei vnus amor docuerat, & iniurias in beneficiis, mortem Christi causa, in præmiis tolerantia censere, nihil se optabilius intelligere respondit, quàm ob Christum pati, & ob animarum salutem mori. Promerita est tam fortis, & mascula caritas, non solum vt Deus, in sancti operis progressu casus similes prohiberet; verum vt etiam cruenti facinoris auctorem præcipuum ad frugem conuerteret. Redeunti enim aliquando, ex illo cœnobio, Ribera quidam mercator, in genua procidit, fassusque crimen, cuius fuisset primarius artifex, magno animi dolore, eius ab illo veniam petiit, sanctè fidelitèrque iuratus exinde se vitam moreque mutaturum, quod vti promiserat, postea non fictè præstitit. Hac verò se ausus nefarij, pœnitentia stimulatam professus est, non tam atrocitate sacrilegij barbari, quàm sancti virtute, cui tot inter Mauri crudelia verbera, nec vllum impatientia specimen excidisset; nec verbum, aut iudicium illius, à quo esset tam crudeliter casus, aut cuius mandato cadebatur. Præter hanc tamen Ignatij virtutem minimè dubium contulisse ad hoc plurimum eas preces quas pendentem in cruce magistrum imitatus, pro infensissimis hostibus fuderat.

Nec verò hîc solum patuit, quantum apud Deum posset Ignatius, & tunc potissimum cum ageretur salus perditis hominibus impetranda, litigabant ibidem Barcinone germani duo cognomento Lylani, horum alter dolori ex lite amissa impar, & in sui exitium præcepto, domi se miser, ex trabe suspendit. Erat domus in vico cui Bellioco nomen rectà mare versus porrecta inde clamor, eiularisque familiarium, & accurrentis ad funestum casum vicinæ, accurrit etiam cum iis Ignatius, qui ex Parthenone Angelorum sapius memorato, tunc redibat, misertusque animæ infelicitis, funem iubet abscindi, postque frustra tentatas artes omnes ad reuocandos iacētis spiritus, demum iudicio omnium mortui ad latus genu flectit, breuisque, sed ardenti prece, tantum vitæ miserrimo homini à Deo flagitat quantum ad expiandum confessione scelus sufficeret. Auditur, & cunctis stupentibus, vt Rom. rotæ auditores tres loquuntur, & rei exitum expectantibus, *Lysanus ad vitam rediit*, ac ne dubium foret cuius precibus donaretur, conditione absoluta quâ illas definierat Ignatius, hoc est confessione peccatorum, ritè, integrèque peractâ denuò animam efflauit.

Biennij spatio in Latina lingua Ignatius ed processerat, vt posset magistri iudicio ad superiores scientias transire; itaque Complutum scholam, tunc nouam, & celebrem ob idque viris insignibus in omni doctrinarum genere insignem proficiscitur; vbi tamen Deus, maiora de illo cogitans, gymnasium illi virtutum potius, quàm disciplinarum, & patiendi magis quàm philolophandi instruebat. Discessuro multi optabant se comites addere, non tam sodales in literis quàm in pietate discipuli; ex iis lecti ab eo tres tantum Callistus, Ariaga, & Cazeretius, nec ipsi stabiles; quorum exitus parum scælix suo loco dicetur, sed inter illos quos sequi se noluit,

I 3 - fuere

XXIX.

Mortuum qui sibi laqueo vitam abruperat, ad confessionem peccatorum in vitam reuocat.

XXX.

Prædicationes Ignatij de quibusdam volentibus se illi adiungere.

frère duo, singulariter adnotandi quibus causam exposuit repulsæ, haud sane aliunde quam prophetia lumine præceptam, quo quid esset iis tandem futurum aperuerat illi Deus. Primus fuit Michaël Rodésius adolescens patria Gironensis, cui affectari se ambiendi; minime verò, inquit, sed vitam in sæculo traduces, professione iuris peritus, statu coniugatus ex quo liberos tolles quorum vnus vicem tui supplens religiosæ familiæ quam fundaturus sum se adiunget, nec tamen Societas nisi decimo quarto post hoc anno fundata est, & prædictioni fidem fecit suus tempori euentus, in Iuris peritum consultissimum etiam Michael, vxorem duxit, & de susceptis ex ea literis Michaëlem sibi cognominem Societati dedit, quam austera vitæ, ac lucrandarum studio animarum in seram mortem decorauit. Sed planè mirum, nec prætermittendum, quod patri consilium detegens, Societatis ineundæ, prædictum id illi ab Ignatio quondam ex eo cognouit, iamque in opus procedere, quod summam vitæ artulit voluptatem; sed Prouinciali in excipiendo iuvene agente cunctantius quam vel ætatis impatientia, vel incitator pietas pateretur, aliò desideria conuertit, & Charitiam prehensit, bisque diuersis temporibus tentatam, bis quidem obtinuit, sed semper intercidit aliquid quo disturbata re, Societatem repetiit, in eamque admissus, fidem vaticiniij duplicis ab sancto editi integrè probauit. Alter nobis toties iam dictus Ioannes Pasqualius; cuius mater Ignatium domo Barcinone acceperat. Huic sibi iam tum se in socium danticum in terram sanctam iter capesseret, denuntiauit velle Deum vt vitam in sæculo duceret communem, & quicquid esset illi euenturum aduersi, aut prosperi distinctè admodum, clarèque pertexuit. Nam ducturus es, inquit, virtutis egregiæ fœminam vxorem, & reuera duxit. Multi tibi ex ea nascentur filij. Sed multa cum iis pariter ærumnæ. Quod item contigit, nam eorum primus mutus vnà, & surdus in lucem venit: alter annos iam natus viginti duos, amens effectus est: tertius profligatè viuens, repentina morte patris oculos fœdauit. Filiarum verò cum essent quatuor, vni tantum dari dos potuit. Significauit denique, supremam ætatem in summa tracturum egestate, in eaque diem obiturum, nec aliter obiit, nam ære obrutus alieno, extremum vitæ tantum non mendicans exegit. Sed horum ipsi laborum tristitiam, latiore vaticinio diluens, confirmauit vir sanctus, cessuros magno eius animæ bono, quorum quidem tam certos sigillatim euentus Ioannes expectabat, vt consolantibus amicis melioris fortunæ fiducia, patientiam aiebat, tantummodo, mihi impetrare, nam sperari non possunt mitiora, nec secus vnquam quicquam eueniet, quam vt præuidit Ignatius, & cum steterit hætenus ex ipsis rebus, vaticiniis eius fides, necesse est eam ad extremum constare.

XXXI.
Præclara specie Ignatius afflictum amicum consolatur.

Multus tamen fuit Ignatius in amico fideli suauissimis literis erigendum in viuis egit; postea verò tum alia, tum hac quam subdo singulari consolatione. Solebat Ioannes ab annis quadraginta, matutinis in templo maiori cantibus adesse, ad subterraneum S. Eulaliæ sepulchrum, situm ad aræ